

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega mesca.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.,
po pošti prejemana
1 gld. 24 kr.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo.

Vsakemu svoje!

Denar naj se pošilja pod napisom:

Izdajatelju „Mira“.

Leto VII.

V Celovcu 10. julija 1888.

Št. 13.

Štev. 881.

Preds.

Oznanilo.

Ker je umrl deželni poslanec kmečkih občin za okraj Velikovec, Kapla, Pliberk in Doberlaves, gosp. msgr. Andrej Einspieler, razpiše se po § 6 deželnega reda in po §§ 18 in 20 deželnega volilnega reda **nova volitev za omenjeni volilni okraj**, in sicer na dan 14. avgusta 1888 v postavno določenem volilnem mestu **Velikovec**. — Kdaj se vršijo volitve volilnih mož v posamičnih občinah, katero uro se začne volitev v Velikovec in v katerem prostoru, to bode c. k. vladni svetovalec in okrajni glavar Velikovški naznanil volilnim možem v poverilnih listih, kateri se jim bojo izročili.

V Celovcu, dne 6. julija 1888.

C. k. deželni predsednik:

Franc baron Schmidt-Zabiérow l. r.

Pripravite se za volitev!

Volitev deželnega poslanca za Velikovški volilni okraj je tedaj razpisana. Slovenci v tem okraju, ki so se zmiraj častno vojskovali na volilnem bojišču, so spet poklicani, da si izvolijo poslanca, ki jih ima neustrašeno zastopati v deželnem zboru in zagovarjati njih pravice, ktere imajo kot katoličani, Slovenci in državljani. Do 14. avgusta, ko se ima vršiti volitev, ni mnogo časa. Zato se moramo hitro in dobro pripraviti na te volitve, da si izberemo najprej prave volilne može, potem pa pravega poslanca.

Volitve so silno važna in imenitna reč. Pa zakaj? Zato, ker poslanci delajo postave, katerim moramo vsi pokorni biti. Za nobenega človeka, najmanj pa za kmeta, ni vse eno, kakošne so postave; zato pa tudi ni vse eno, kakošne može si izvolimo za poslance.

Imenitna je volilna pravica. Dokler so svitli cesar še sami vse vladali, bilo je to postava, kar so cesar ukazali. Zdaj pa cesar sami ne delajo več postav, prepustili so polovico te pravice poslancem, ki jih ljudstvo izvoli. Volite tedaj dobre poslance, pa boste dobili dobre postave; ako pa zdaj volitve v nemar pustite, ako zdaj rečete: „naj volijo kogar hočejo, saj je vse eno“, potem se ne smete pritožiti, ako dobite take postave, kakoršne se vam ne dopadejo!

Kakih poslancev pa si moramo tedaj želeti? Mi koroški Slovenci si moramo želeti takih poslancev, ki so med nami rojeni, ki poznajo težave in nadloge naših kmetov, ki imajo

srce za našega kmeta, pa zraven tega tudi spoštujejo in ljubijo naš slovenski jezik in zagovarjajo naše pravice. Kdor pa kaže, da za kmeta nema srea in ljubezni, kdor se poganja za nemški šulferajn in za to, naj bi se slovenščina čisto zadržala, tacega ne bomo volili, če smo pametni; tak ni naš prijatelj! Tudi ne bomo nikogar volili za svojega poslanca, če od njega vemo, da na sveto krščansko vero ne drži dosti. Kdor se Boga boji, je pošten tudi pred ljudmi, takemu se sme kaj zaupati; kdor pa vere nema v srecu in se pajdaši s takimi, ki se iz vere norčujejo, tak mož ne hodi po pravi poti, tacega si ne smemo izbrati za svojega vodnika, ker bi utegnil še nas zapeljati v brezno pogube in nesreče. Kdor ni zvest podložnik našega cesarja, tudi tak ne more biti naš poslanec: mi Slovenci smo zvesti Avstrijanci in nočemo nič slišati od takih, ki gorijo za veliko Nemčijo. Če hočemo dobro voliti, bomo volili le take može, ki prisežejo na te tri besede: za vero, domovino in cesarja!

Kaj pa nam je storiti, da dobimo take poslance? V vsaki občini naj stopi kakih pet, šest ali še več volilcev vkup, da se pogovorijo zavolj volitve. Ta zbor ali shod se imenuje volilni odbor. Za to ni treba imeti dovoljenja. Kaj ima ta volilni odbor storiti?

Odgovor: 1. Volilni odbor pogleda pri županu v volilni zapisnik, če so volilec vsi zapisani. Župan se ne sme braniti in mora zapisnik pokazati vsakemu, kdor je volilec; tako govori postava. Vsak, kdor plača z vojskino priklado 5 gld. direktnega davka, in ni bil zavolj tatvine ali goljufije zaprt, ima volilno pravico. Če bi možje videli, da ta ali oni iz njih sosedov ni zapisan med volilci, naj mu to povejo, in on naj se hitro pritoži. Ako bi določeni čas zamudil, potem pritožba nič ne velja.

2. Kedar so se možje prepričali, da je volilni imenik v redu, potem naj skličejo volilni zbor, to je, naj skličejo vse sosede iz svoje občine, ki so z njimi enih misli, v kako hišo, da se pogovorijo, ktere bodo volili za volilne može. To je najbolj imenitna reč. Volilni možje morajo biti zanesljivi, izvedeni, poštteni, trdni. Za volilne može izvolite take može iz vaše srede, katerim zaupate, da bodo ostali mož-beseda, izvolite značajne Slovence, zveste katoliške može, poštenjake, naj bodo bogati ali revni, to je vse eno. Kakih pa ne smete voliti? Vi ne smete voliti omahljivcev, ki bi vas za en glaž vina ali za eno cigaro prodali; ne smete voliti takih, ki se po gosposko nosijo, kmeta pa zaničujejo, tisti so navadno liberalci; ne smete voliti takih, ki so

se zapisali k nemškemu šulferajnu; ne smete voliti ne liberalnih prerokov, ki čez duhovščino zabavljajo, in tudi ne tistih nemškutarjev, ki le nemščino hvalijo, kar je domačega, slovenskega, pa zametujejo; ne glejte na to, če je kdo župan, odbornik, oskrbnik, učenik itd. Naj bo, kar hoče, če ni naših misli, ga nikar ne volite. Takih kmetov, ki so pri liberalcih v mestih in trgih zadolženi tudi ni dobro voliti, ti se bojijo, da bi se jim posojilo ne odpovedalo. Dostikrat se je že primerilo, da je nemškutar takemu kmetu rekel: „Če boš Slovenca volil, te bom pa tožil za dolg.“ Izberite si take može, ki se nikogar ne bojijo in ki vam z možko besedo obljubijo, da bodo pravega Slovenca volili.

II. Kedar pride dan, ko se imajo izvoliti volilni može, zberejo se vsi sosedi, ki so za našo stranko, v polnem številu pri županu ali kjer je volitev napovedana in izvolijo vsi enako tiste može, za ktere so se že prej zmenili. Dobro je, da se volilni može že prej napišejo na toliko listkov, kolikor je volilcev, da potem vsak volilec en listek oddá in ni nobene zmešnjave. Zapiše se krstno ime in priimek. Kedar je vsak svoj listek oddal, ne sme prej proč iti, dokler ni volitev končana. Včasih se primeri, da se volitev iz kakega uzroka ovrže, in potem je treba vnovič voliti; ako pa naši ljudje odidejo, potem nasprotniki v drugič lahko zmagajo. To je volitev volilnih mož ali prvotna volitev, in ta je podlaga vseh drugih volitev, tedaj najimenujemo najpomembnejša; če so volilni može naši, je tudi poslanec naš.

III. Kedar pa pride dan, da se voli poslanec za deželni zbor, podajo se vsi tisti, ki so bili izbrani za volilne može, v tisto mesto, kjer je njih volilni okraj, namreč v Velikovec.

IV. Zjutraj naj grejo vsi na enkrat v volilno sobo in to ob določeni uri, da so deležni pri izvolitvi volilne komisije. Na tem je veliko lažje, da je volilna komisija sestavljena iz naših mož; če jo imajo nasprotniki v rokah, lahko tega ali onega iz naših glasov zavržejo, ako njegova pravica ni prav jasna.

V. Kterega poslanca pa je treba voliti? Postavljen bo tisti, od kterega se sliši, da bi ga ljudje najrajši imeli. „Mir“ vam bo ob pravem času priporočal moža, kteremu smejo Slovenci popolnoma zaupati. Tega tedaj naj volilni može enoglasno volijo. Pa volite ga vsi brez razločka; tudi nasprotniki bodo enoglasno volili; ako se vaši glasovi cepiti začnejo, ste že zgubljeni.

VI. Po volitvi morate počakati, da se za trdno izvé, kdo je voljen; ne smete precej domu oditi. Včasih se primeri, da noben kandidat ni dobil potrebnega števila glasov; potem je nova volitev. Če bi pa naši med tem časom že odšli, potem bi nasprotniki pri drugi volitvi imeli lahko delo.

Slovenski volilci!

Ves slovenski rod zdaj gleda na vas; pokažite se može korenjake, da bo vaše ime častno pred svetom!

Slovenci zapomnite si to:

Kakor si boste postlali,
Tako boste ležali!

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Dajte vsakemu svoje.) Razpisana je služba okrajnega sodnika v Št. Pavlu in tirja se znanje slovenskega jezika. To nas veseli, da se pravosodno ministerstvo vendar nekoliko ozira na naše potrebe. Pa ni strdi brez pelina. Razpisana je tudi služba okrajnega zdravnika v Črni, v trdo slovenskem kraju, pa v razpisu nič ne stoji, da mora prosilec znati tudi slovenski. Pri okrajnem glavarstvu v Velikovcu bi morali vendar vedeti, da v Črni zdravnik brez slovenščine ne more shajati. Ali morajo Slovenci res v vsakem slučaju posebej tirjati, da se jim zgodi pravica? Ako bi se nam dalo prostovoljno, kar nam gre, bi prenehale vse pritožbe, ki so nepovoljne našim nasprotnikom.

Iz Grabštanja. (Nesreča.) Kdo ni poznal Leitgeba p. d. Paharja v Št. Petru? Kmetje se še dobro spominjamo, kako si je zmiraj prizadeval, da zmagajo pri volitvah nemško-liberalci. Vabil je kmete in jim dajal pijače, da je bilo le preveč. Zato so mu pa oni, ki prodajo svoj narod in svojo vest za liter vina ali pa žganja, nemško-liberalni voz prav krepko naprej tiščali. Ta mož je nesrečno končal. Na god sv. Petra in Pavla je šel v hlev, da bi konja pogledal. Konj ga je pa na sence pobil tako, da se je nesrečni mož na dvorišču takoj zgrudil in umrl. V takih slučajih ni nikoli dovolj opreznosti in paziti je treba vsestransko, kajti nesreča nikdar ne miruje.

Iz spodnje Zile. (Birma.) Meseca junija smo obhajali v Čačah lepo in redko slovesnost. 13. dan t. m. je bil odločen za sv. birmo in škofovsko vizitacijo. Se ve, da smo se na to slovesnost že dolgo poprej veselili in pripravljali. Posebno cerkev in farovž sta bila lepo ozaljšana z venci in zastavami okinčana. Na Čajni pred vhomom čez most pa je stal krasen slavolok, tudi z zastavami okinčan. Mil. gosp. knezoškof so se pripeljali iz Št. Štefana 12. junija popoldne ob petih. Pri slavoloku je bila navzoča častita duhovščina, gg. učitelji, šolska mladina, občinski zastop, požarna bramba in velika truma ljudstva. Po prvem spodobnem pozdravljenju smo mil. g. knezoškofa spremili med gromovitim streljanjem in zvonjenjem v lepo razsvetljeno cerkev, kjer so domači g. župnik dali blagoslov s presv. Rešnjim Telesom. Potem pa so izpraševali šolsko mladino iz krščanskega nauka, in veselje je bilo slišati, kako gladko in odločno so otroci odgovarjali. Drugi den — 13. junija — ob osmih zjutraj se je pričelo opravilo v cerkvi. Ne bom popisoval cele slovesnosti v cerkvi, le to še pristavim, da je, kakor sem slišal, bilo birmanih 115 otrok. Vse se je vršilo v najlepšem redu.

Iz Beljaške okolice. (Nemška spravljalnost.) Čudne reči smo zvedeli iz Ziljske doline, zlasti iz Čač. Tam je bila 13. junija t. l. sv. birma. Dan poprej so, kakor se spodobi, okrasili in ozaljšali cerkev in župnijsko hišo. Zraven avstrijske in cesarske zastave so g. župnik izpostavili tudi dve narodni zastavi, — belo-višnjevo-rudečo — eno na cerkvi ali zvoniku, drugo na župnijsko stanovanje. Nihče se ni nad tem spótkikal, se posebno ne, kar je domačega ljudstva. Dva tujca, tamošnjega grajščaka g. Holenia in njegovega opravnika g. Warty, pa je to tako razburilo, da sta

osebno in s pretilnim listom tirjala, naj se od strani narodna zastava, kar se je tudi zgodilo. Grajšček se je predrznil opravičevati se s tim, da je pri „nemškem sulferaju“ in zato ga narodna zastava žali. Mi Slovenci pa mislimo, da na domači zemlji smo mi gospodje. Ako pa slovenska šega koga žali, naj se preseli v Bismarkovo deželo. Kdo je „nemški sulferaj“? Udi te družbe so večidel judi, framazoni, liberalci, kosmati odpadniki, drugi udje so nedolžne vjete duše, ktere ne vejo, pri čem da so.

Iz Apač. (Podružnica sv. Cirila in Metoda srečno ustanovljena.) V nedeljo 17. rožnika t. l. smo imeli ustanovni zbor naše podružnice sv. Cirila in Metoda v gostilni pri Božiču. Vkljub deževnemu vremenu se je zbralo ljudstva lepo število, tako da je prostora primanjkovalo. Prišli so clo iz daljnih far, iz Glinj, iz Štare vesi, iz Reberce, največ pa iz Šmarjete. Lepa hvala zato! Posebno se pa prav srčno zahvaljujemo gosp. Iv. Hribarju iz bele Ljubljane, da se je potrudil tako dolgo pot k nam v gorate Apače. Ravno tako tudi vsem g. duhovnom in g. Hočevanju iz Velikoveca. Vsi ti gospodje so tako lepo in temeljito govorili, da je nam čas le prehitro pretekel. Zborovanje se je pričelo ob 1/2.5. uri. Najprej pozdravi ljudstvo začasni načelnik, potem se voli stalni odbor. Enoglasno je bil izvoljen poprejšni odbor, namreč A. Božič za načelnika, A. Buti za tajnika, J. Štečnik za blagajnika in vsakemu še en namestnik. Potem je govoril na prošnjo načelnikovo gosp. Hribar in razlagal tako izvrstno in temeljito delovanje slovenskih apostolov sv. Cirila in Metoda, da še tako nismo brali v nobeni knjigi in časniku. Popisal je namreč njih gorečnost in trpljenje za sv. vero in narod slovenski. Vsakteri si je ta lepi govor globoko v srce vtisnil in si ga bo za svoje žive dni ohranil. Za tem so govorili prav lepo tudi drugi gospodje. Tudi nek kmet iz Šmarjete je izvrstno opisal sedanjo šolo. Primeril jo je drevesu, na katerem zori sad osem let. Nemcem pri naša dober in okusen sad, mi Slovenci pa trgamo neokusnega in kislega. To je tudi gotovo in istinito. Potem se je pričelo vpisovanje novih udov. Vpisalo se jih je lepo število, tako da šteje naša podružnica 119 udov. Lepo število za naš gorati kraj. Zatem so se vršili šaljivi pogovori in še marsikaj podučljivega se je govorilo. Domači pevci so prav izvrstno zapeli „Kviško bratje“ in pa „Domovina mili kraj“ in druge narodne pesmi; zato se jim lepo zahvaljujemo. Tako prijetnega in vselega dne še v Apačah nismo doživeli. Vse je bilo navdušeno in veselo. Vsi želijo, da bi napravila podružnica kmalu spet kak zbor.

Iz Kotel. (Vesela novica, novi zvon.) Binkoštni prazniki so bili za Koteljske farmane polni veselja in radosti. Dobili smo namreč veliki novi zvon, kateri tehta brez druge priprave 1235 1/2 kilogramov in stane 2135 gld. 78 kr. Zgoraj ima napis: Albert Samassa, c. kr. dvorni zvonar v Ljubljani 1888. Ob sredi pa ima lepe podobe treh svetnikov: Sv. Tomaž, sv. Marjeta in sv. Terezija. Okrog roba pa stoji lep slovenski napis: „Darovan od Terezije Pavšar, pod župnikom J. P.“ Na drugi strani pa: „Kedar čujete naš glas: Je molitve čas!“ Ko je novi zvon dva dni na Prevaljah na železniški postaji bil, so ga zmiraj

hodile cele trope ljudi gledat, vsi gosposki in kmečki so občudovali in hvalili njegovo lepoto in krasoto. Ko smo pa lepo okinčani zvon pripeljali s štirimi močnimi voli v našo faro, se je na Prevaljah in v Guštanju ljudstva vse trlo, ktero je bilo skoraj očarano od krasote in lepote novega zvona. Guštanjski gosp. župnik so pustili tudi lepo zvoniti, da so ljudje še bolj zvedeli, da se zdaj pelje novi Koteljski zvon skozi Guštanjski trg. Pri nas Slovencih je pa že taka, da skoraj ni vina brez pelina. Nekim kovačem je to zvonjenje in ogromno ljudstvo v oči bodlo, ter so rekli, kedar mi blago naprej pošiljamo, pa nič ne zvonimo. Siroteji mislijo, da je železo in jeklo tudi za kaj tacega namenjeno, kakor zvon, kateri vabi ljudi k Božji službi? Ob meji naše fare smo sprejeli novi zvon jako slovesno. Pričujoči so bili gosp. župnik z farmani in g. učitelj s šolsko mladino. Godci, veselo pokanje možnarjev in zvonjenje zvonov je oznaujevalo, da se novi zvon farni cerkvi približuje. Potem, ko je bil novi zvon na svojem mestu shranjen, je vsaki den polno ljudstva hodilo novi zvon gledat in občudovat. Je bilo že veselje veliko, novi zvon videti, toliko večje so bile želje taistega kmalo čuti, kakošen ima glas. Naše goreče želje so se kmalu uresničile. Na nedeljo presv. Trojice pridejo prečast. gosp. dekan, Valentin Bergman iz Pliberka, kot namestnik našega prevzvišenega in prečast. kneza in škofa Jožefa, ter vpričo štirih sosednih duhovnih gospodov in brezštevlnega ljudstva novi zvon po cerkvenih molitvah in obredih blagoslovijo. Po dovršenem cerkvenem opravilu smo med godbo in pokanjem možnarjev srečno in hitro, kar je bilo posebno veličastno videti, novi zvon v stolp potegnili. Zdaj je sledila pridiga, v kateri je gosp. govornik posebno dobro omenil, kaj nas zvonovi učijo in opominjajo. Potem je sledilo sv. opravilo, ktero so darovali preč. g. dekan Najvišemu. Pri tej sv. daritvi se je oglašil novi zvon prvokrat k Božji časti. Veliko ljudstva se je od veselja jokalo. Hvale od prelepega glasu novega zvona ni bilo ne konca ne kraja. Novi zvon se pa tudi prav dobro ubira s tremi starimi zvonovi. Močni in čisti glas njegov se čuje daleč črez hribe in doline. Soseščani smo z novim zvonilom prav zadovoljni. Bog poplačaj in povrni po priprošnji sv. Marjete, naše farne patronje, veliki dobrotnici naše farne cerkve, Tereziji Pavšar, ktera je darovala veliko svoto z neko pošteno družino, da se je novi zvon omisliti in napraviti mogel. Še enkrat, Bog dobrotljivi plačaj vsem, kateri so karkoli pripomogli, da se je to dobro delo k Božji časti doglalo in Gospod daj, da bi novi zvon nam le vsele ure oznanoval!

Koteljski farman, v imenu drugih.

Iz Dvora. (Nemila smrt.) Žalostno so zadeloni zvonovi naše farne cerkve dne 25. pretečenega mesca, ter tožljivo razlegali svoj mili glas po lepej Rožni dolini. Naznanjali so nam, da je neizprosljiva smrt s svojo ledeno roko nam nekoga dragega ugrabila. Nemila smrt nam je pobrala vsem dobro znanega Tomaža Lipiča p. d. Šaislna v Dolah v 72. letu svojega življenja. Rajni je bil sin poštenih kmečkih starišev. Bil je še učenec iz tiste stare šole, o kateri mislijo, da se slovenski ne da naučiti pisati in brati, ali da ni potrebno; pa vendar se je v kratkem času za potrebo tudi nemško

brati naučil. Ko se je mlinarstva izučil, je očetu pri domačih opravilih pomagal. Videl je, kako se mora človek Boga bati in njegove zapovedi zvesto spolnovati. Ko so njegov oče, utrujeni po dolgotrajnih in raznih opravljenih onemogli, je kot najstarejši sin hiševanje prevzel in se oženil. Vendar je bil njegov zakon skoz celih 42 let težka butara križev in težav. Ker pa Bog njegov zakon ni obdaroval z otročiči, toliko bolj je pa skrbel za olupšavo naše farne cerkve, pri kateri je opravljal častno službo cerkvenega ključarja skoz celih 22 let. Prva njegova skrb je bila pomnožiti zvonjenje. Vendar mnogotere opovire, posebno od strani nemških farmanov, zavirale so iz začetka namenjeno napravo. Tembolj so ga pa drugi podpirali z obilnimi darovi, da se je omislil 24 centov težek zvon, pri katerem je tudi naš Tomaž za botra bil. Kmalo za tem je volil precejšnjo svoto za pobožnost Božje glave. Še veliko družega se je v tem času v cerkvi olupšalo in poravnalo. Pa skrb mu ni bila le za hišo Božjo, temuč tudi za nežno mladino. S pomočjo farnih očetov začnejo leta 1863. zidati novo farno šolo, h kateri je volil dobro tretjino svojega premoženja. Obžalujem le, da je šola sedaj svojo dolžno hvalo opustila. Bil je rajni pobožen, priden gospodar in skrben oče svojim podložnim, ktere nikdar ni zanemaril. Skoz in skoz delaven in skrben, da malo takih, bil je pri nas prvi ud slavne družbe sv. Mohora. Rad je posejeval Mohorjeve bukve drugim, da so brali. Tako se je začela družba širiti, da šteje dan danes Dvorska fara 34 udov. Čislan je bil ne samo v naši, ampak tudi v sosednih farah. Dokaz temu je, da se je ob njegovem pogrebu velika množica ljudi zbrala ne samo iz domače temuč tudi iz sosednih far. Pokojnik je bil veren kristjan. To je pokazal pri vsaki priliki. Pridno je opravljal vsaki dan juterno in večerno molitev z molekom v roki, rad je zahajal ob prostih urah k ljubim bučelicam, kamor je bil tudi njegov zadnji pot pred nepričakovano smrtjo. Spremljevala sta pokojnika od domače hiše dva duhovna gospoda, č. g. farni oskrbnik Lasnik in preč. g. dekan Link iz Strmea. Bodi blagima gospodoma na tem mestu prisrčna hvala izrečena. Po končanih cerkvenih molitvah zapeli so cerkveni peveci „Blagor mu, ki se spočije“. Milo je bilo gledati dolgo vrsto ljudi obojega spola, ktere so lepo po krščanski navadi sv. rožni venec molili, med tem ko se je tožno zvonjenje in mrtvaško petje razlegalo po okolici. Gospod farni oskrbnik so v jedernatej pridigi poudarjali zasluge rajnega Tomaža in h koncu so dostavili pomenljivo besedo, da rajni za gotovo veličastnega ustajenja pričakuje. Ljubi Bog bo njegova dobra dela poplačal s srečno večnostjo. Naj bo blagi pokojnik s temi vrsticami priporočen krščanskim gospodarjem v zgled, drugim pa v blag spomin in v molitev. Naj v miru počiva!

Dvorski farman.

Iz Pliberške okolice. (Slovenske prodajalnice.) Naši kmetovalci znosijo veliko denarja po nepotrebnem v prodajalnice. Včasih smo sukno in prt (platno) sami pridelovali, in takrat je bila obleka še kaj vredna in je trpela več let. Kofeta in sladkorja (cukra) nismo potrebovali. Zato so pa ostali srebrni tolarji v hiši, zdaj imajo pa dolgove namesto denarja. Pa svet se predelati ne bo več dal; česar se človek navadi, tega z lepa ne

pusti več. Le to bi bilo dobro, ko bi Slovenci sami začeli poprijemati se kupčije. Hodil sem po Kranjskem in videl sem, kako si znajo Kranjci pomagati. V vsaki vesi vidiš prodajalnico in čisto navadne ženske, ki ne znajo ne pisati ne brati, so tako premetene v kupčiji, da še judi pri njih nič ne opravijo. Tam je vsa kupčija v slovenskih rokah, in ravno pri kupčiji se dá še kak krajcar zaslužiti. Koroški Slovenci so se zdaj pečali samo s poljedelstvom. Kmetija pa zdaj nič ne nese, denar se zbira pri kupeih. Tudi mi se moramo kupčije lotiti, ako hočemo, da pride Slovenec do denarja in časti. V Šmihelu, na Bistrici, v Št. Lipšu, v Št. Štebnu, Klobasnici in drugih velikih vaseh ne najdeš nobene prodajalnice. Kdor hoče kaj kupiti, ima dolgo pot v mesto, in še tisti denar, ki ga znosimo liberalnim trgovcem v mesta, nema nobene veljave, saj vidimo, da nam za to niso nič hvaležni. Naredimo svoje slovenske prodajalnice in pustimo mestjane pri miru, saj tako ne marajo za nas, ker jim naša slovenščina preveč preseda.

Kaj dela politika.

Kranjski deželni zbor je sklenil postaviti, po kateri se bo deželni dolg za gruntno odvezo preložil na več let, tako se bo doklada znižala za šest od sto. Na Kranjskem imajo sploh veliko manjše deželne in občinske doklade, pa jih še znižujejo; na Koroškem pod nemško-liberalnim gospodarstvom pa so doklade zmirom viši, in zdaj spet obe-tajo, da jih bo treba povišati, ker mislijo, da deželi žganjarski davek ne bo nič več donašal. — Umrl je sloveči tirolski poslanec Josip Greuter. Bil je dober govornik in poštenjak. — Deželni zbori se snidejo meseca septembra. — Sv. Oče v kratkem razpošljejo novo okrožnico. — Bismarck pojde za tri mesce na dopust. To ne bo brez pomena. — Govori se, da pojde mladi nemški cesar v Petrovgrad, da se dogovori z ruskim carom. Nemcem gre za to, da ne pride do zveze med Rusom in Francozom; če Francoz osamljen ostane, potem se ga ne bojijo. — Nemčija obeta, da se ne bo mešala v bolgarske zadeve. S tem se hoče Rusom prikupiti. — V Genevi na Švicarskem je začel izhajati bolgarski list „Svoboda“, ki napada Koburžana. List se pošilja v Rumunijo, od koder ga utihotaplajo na Bolgarsko. — Iz Berlina so pregnali več francoskih časnikarjev. To Francoze jezi. — V Monastiru so Turki zaprli več slovanskih in rumunskih kristjanov. Dolžijo jih, da so pripravljali ustajo. — V južni Afriki so se spuntali divjaki zoper Angleže. — V Ameriki bojo letos volili novega predsednika ljudovlade. Demokrati hočejo voliti spet Clevelanda.

Gospodarske stvari.

Snaga je povsodi ljuba, treba pa je je pri mladi živini nič manj, kakor pri malih otrokih. Kjer je ni, tam se prikažejo rade vsake vrste boleznin in te, ki so iz drugih uzrokov nastale, so pa veliko nevarnejše.

Ne toliko nevarna, kolikor sitna bolezen so uši. Nastane pa ta bolezen najbolj iz nesnage.

Ako se mlado živinče ne češe in ne štriglja, čisto lahko postane ušivo. Česati je mlado živino ravno tako potreba, kakor staro, če še ne bolj, saj je koža tudi pri njej živa prevleka života, ne pa mrtev meh. Skozi kožo meče narava vso nesnago iz živinčeta, ki sicer moti njegovo zdravje.

Pri teletih se zaredé najrajši takrat uši, kedar so jih odstavili. Novi krmi se še niso privadila, želodec je ne prekuha prav in naravna posledica je spridenje krvi. Istotako se zaredijo uši, ako strada živinče ali pa dobiva le slabo krmo.

Kakoršna je živina, takošne so tudi uši. Druge so torej pri teletih in druge pri jagnjetih. One se po takem prenesó, toda le na živinče enake vrste.

Prva potreba je torej snaga pri živini in pa dobra zdrava in zadostna hrana. Tako se prepreči ta bolezen ali ona vsaj ne nastopi v toliki meri, kakor bi sicer. Ako se prikaže, največ uši je rado na vratu, na hrbtu, po repu itd. Odpravijo se uši, toda včasih je treba veliko truda.

Umiva se uni del trupla, na katerem je ta grda golazen, s kraja s toplo mlijnico, s toplim lugom in še le, če to nič ne izda, seže se po krepkejem zdravilu.

Svetuje se za to, da se skuha v kropu narezan tobak ali čemerikova korenina ter potlej umiva ušivo živinče s tisto vodo. Ni pa dobro, če se z njo živinče preveč drgne, zlasti je treba biti previdnemu, ako že ima živinče kraste.

To umivanje bode največkrat izdalo, ko bi pa še vse eno ne pregnalo uši, seže se po živem srebru, toda tu je treba paziti, da si živinče ne oliže namazanih delov trupla. Sicer bi dobilo ga kaj v se ter bi poginile uši pa tudi živinče. „Sl. Gosp.“

Za poduk in kratek čas.

Romanje koroškega Slovenca v Rim 1. 1888.

I. Popotovanje v Rim.

(Dalje.)

Assisi.

V Assisi se napotimo najprej v prekrasno cerkev „S. Maria degli Angeli“, ktera stoji blizo kolodvora. Ko stopamo proti veličastni cerkvi, nas lepo vbrani zvonovi prav milo pozdravljajo. V cerkvi nas pričakujejo redovniki frančiškani in nas kropijo z blagoslovljeno vodo. V cerkev stopivši strmimo nad njeno visokostjo, velikostjo in lepoto. V njej je tudi po vsem svetu znana in toliko čislana kapela Porcijunkola (Potovanje v Rim str. 36—40). Napéna je misel g. Gomilšaka na str. 37, da je sv. Frančišek tukaj večkrat meševal. Sv. Frančišek je iz gole ponižnosti dijakon ostal noter do smrti.

Ker tukaj niso mogli vsi pričujoči duhovniki meševati, jih odide precejšno število v pol ure od tod oddaljeno mesto Assisi. Ko se na mičnem hribu ležečemu mestu bližamo, videlo se nam je, da visijo na oknih bele zastave. Pa čudom se čudimo, ko se prepričamo, da niso zastave, ampak le posteljno in drugo perilo, plenice in povoji, ktere reči Lah tukaj kakor v družih mestih na drogove in rante pa tudi na goli hišni zid obešajo, naj se presušijo. Rante in drogovi s perilom vred daleč

črez okna molijo. Pri Lahih morebiti okusno, pri nas nečedno. Sploh je gledé snažnosti Lah še v plenica. Kar pa zadene lego tega mesta, se je razun Florence (Florenca) vsaj meni najlepša zdela na vsem našem popotovanju.

Ko v mesto pridemo, obrnemo svoje korake k grobni cerkvi sv. Frančiška. Prav za prav tukaj ni ena cerkev, ampak tri, ktere stojé druga vrh druge. Tukaj so našli ptuji duhovniki najlepšo priložnost, da opravijo daritev sv. meše. Tukajšni Frančiškani ne nosijo rujavih kut kakor pri nas, ampak črne. Prav prijazni so bili do nas in postrežljivi. V obče moram trditi, da ravno v redivnikih sv. Frančiška smo nahajali na Laškem najprijaznejšo in najponižnejšo duhovščino. Zdravi vrli sini sv. Frančiška!

Po laško odmerjenem kosilu peljali smo se nazaj v Foligno, in od tod po desni črti poleg kalne Tibere naravnost v Rim. Stisnjena dolina se začne širiti in kmalo potem zagledamo v daljavi glavo večnega mesta, visoko kupljo sv. Petra. Kmalo po večerni šesti uri obstoji vlak pod velikansko okroglo stekleno streho. Bili smo v Rimu.

II. Bivanje v Rimu.

Kakor v Loreti bila je tudi v Rimu na kolo-dvoru velika gnječa. Od dunajskega glavnega odbora in rimskega pododbora za romanje nismo koga videli. Korošci bili smo samim sebi prepuščeni. Sreča za nas, ki smo imeli nakaznice za stanovanje že v rokah, da smo se vedeli kam obrniti. Ker je Lah v vseh rečeh varčen, štedi tudi pri železnicah. V začetku je pregledoval le en sam uradnik naše za vožnjo potrebne karte. Dolgo je tedaj trajalo, da se nas okoli 520 romarjev skoz na pol odprta vrata prerije.

Za me in dva mojih koroških tovaršev je bilo stanovanje naročeno pri trebušnem hišnem posestniku blizo starorimskega „Pantheon“, pa tudi prav blizo sloveče cerkve „S. Maria sopra Minerva“. Laški veturino (fijakar) nas po ozkih, deloma tudi širokih ulicah v hitrem diru na odločeni kraj zapelje, in nas izbaše pri hiši tik male cerkve „S. Chiara“, ki je bila pa vedno zaprta. Sleherno jutro so stale pred njo koze, ktere marljive Rimljanke koj na mestu molzejo. Prav slaba kava nas je prepričala, da to mleko ni mnogo boljše, kakor je bilo ono, s katerim je volkulja v začetku Rima Romula in Rema dojila. Še dokaj prijazna gospodinja odkaže nam tesno sobo, v kterej nas je šestero moralo prebivati vsaj devet dni in devet noči. Lahom toliko priljubljene mačke, so nam bile nadežne. Ko ni bilo skrbne mamice doma, dal sem jim vetra z nadramnicami (avtrami), in glej mačkinega dobrikanja bilo je konec. In ko sem odhajal, vsaj rimske mačke niso žalovale po meni. Jestí smo zahajali v drugo hišo. Dobro rejena krčmarica si je mnogo prizadevala, da nam kuha po našeji šegi, pa do malega je bilo vse prav slabo. Sem sin revnih kmečkih ljudi, in nikakor nisem razvajen, Lahinje pa vendar ne bi hotel za kuharico imeti. Še nisem videl poprej tako polne ženske, kakor je bila njena mlada hči „Dona della Bunka“, ktera nam je prav počasno stregla. Vse slabo. Kruh neslan. Le vino je bilo prav dobro. Tudi tukaj, kakor povsod na Laškem, še celo po cerkvah smo zadeli na mnogo dobro rejenih mačk.

Dasitudi so bile pri trebušnem Rimcu postelje še precej dobre in snažne, spali smo vendar laški, to je slabo. Vse noči so vozovi po kamnitnem tlaku drdrali, ponočni kričiči so pa na vse grlo na novo izišle časopise ponujali. Komur po Rimu diši, naj si poprej ušesa zamaši!

(Dalje sledi.)

Andrej Einspielerjeve zdravice.

(Dalje.)

Zdravica slovenskim mladenčem!

Leta 1859. bil je naš cesar na Laškem. Marširali so regimenti pred njim — bila je velika parada. Šel je regiment za regimentom — zdaj pride tudi regiment Hohenlohe, pri katerem so bili sami Slovenci. Veste, kaj in kako je rekel cesar: „Dobro, prav dobro Slovenci!“ Sam cesar je govoril našim mladenčem po slovenski, tako so se mu dopadli. Pač res! naši slovenski mladenči so srčni, lepi korenjaki. Le škoda, da tako radi posnemajo tuje šege. Nosijo se že po ptujsko, govorijo le preradi po ptuje, čeravno ptuji jezik lomijo, da se Bogu usmili. — Ne tako mladenči! ostanite naši — Slovenci po noši, po jeziku, po šegi in po življenju. — Bog živi mladenče slovenske!

(Dalje sledi.)

Smešničar.

Besedo „taktik“ je neki korporal svojim novincem razkladal tako: „Taktik“ se pravi, da mora v vojski vse tako natančno iti, kakor pri uri. Razložek je le ta, da pri uri se pravi „tiktak“, pri vojski pa „taktik.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Nemškutarji v Straji vesi še ne dajo miru. Zdaj so dežel. šolsk. sovetu poslali zahvalo, da tako pridno ponemčuje! To je storil tudi občinski odbor v Št. Štefanu pri Zili. O tem bomo ob priložnosti kaj več spregovorili. Letos bojo nove občinske volitve. Rodoljubi, volite druge odbornike! — Hudo nevihto so 24. t. m. imeli v Šentvidskem okraju. — Tujeev je na Vrbskem jezeru: v Poračah 320, v Vrbi 317, v Krivi Vrbi 206. V Poračah imajo tudi poletno gledališče. — Čolnič se je prekučil na jezeru blizu Majernika. Dva gosпода in ena gospa bi bili utonili, da ni prišla hitra pomoč. — Kresov se je videlo na Št. Janžev večer okoli Celovca kakih 60. — V Klečah pri Vovbrah je bil umorjen 77 letni kočar Rak. Ker morilec ni nič odnesel, se misli, da je to storil iz sovraštva. — Urar Raup iz Celovca je ustanovil v Vrbi podružnico. Marsikomu bo s tem ustrezno. — Na Brnci so ustanovili požarno brambo. — V Celovški okolici se množijo tatvine. V Kloštru so okradli mesarja. — V spodnjem Dravbregu so napravili slovensko bralno društvo. Povsod na kmetih posnemanja vredno! — Občina Tolstivrh je prosila pri deželnem šolskem sovetu za slovensko šolo. Tako je prav! Ako nič ne bomo tirjali, tudi nič ne bomo dobili. Radovedni smo, ali bo hodila ta

prošnja tudi tako polzevo pot, kakor prošnja Št. Jakobske občine. — V Guštanju je propadla nemškoliberalna stranka. Nadejamo se, da se bo sedaj tam marsikaj na boljše obrnilo. — Družba sv. Cirila in Metoda je naložila 600 gld. pri novi posojilnici v Dravogradu. To je lepo, da podpira domačin domačina. — Rimski grob so našli v Gospi Sveti. — V Sinči vesi sta trčila dva vlaka. Oba stroja sta poškodovana. — Toča je pobila okoli Št. Pavla v labudski dolini. — Pet pohištvev je pogorelo v Gurčičah pri Vovbrah. — Vojaško oskrbnništvo v Celovcu (Militärverpflegsmagazin) potrebuje sena, slame, drv in premoga. Kdor ima takih reči na prodaj, naj se oglasi pri vojaškem oskrbništvu (Militärverpflegsmagazin). Kupčija se sklene dne 16. julija ob desetih dopoldne. — Na starem trgu v Celovcu je v sobi začelo goreti, ker je tobakar pipo stresel v žagovno. Ljudje so še o pravam času pogasili. Pljuvalnike je bolje napolniti s peskom. — Pri Miklavcu so bili pevci iz Galicije in se prav dobro imeli. Menda so peli tudi nekaj slovenskih. — Nek vojak iz Gradca se je vstrelil v Celovški kosarni. — Žganje za domačo potrebo kuhati, se bo dovolilo. Pa premočen (čez 50 stopinj) ne sme biti, in prodajati se tudi ne sme. — V spomin cesarjeve 40 letnice streljajo Celovški strelci pri „belem volu“. Dobitki so prav lepi. — Judovski mirodvor hočejo prirediti blizu Št. Martina poleg kanala, četrte ure od Celovca. Celovški antisemiti se pa nad tim jezijo, in pravijo, da se mora mesto proti jezeru razširiti in da bi mirodvor tako razširjenje preprečil. — Natararici Trabesingerjevi v Velikovškem predmestju je bilo ukradenih 52 gld. — Umrli je v Celovcu kneginja Fugger-Babenhause, 56 let stara. Rojena je iz domače rodovine Kristalnikovih grofov. — Neko žensko iz labudske doline so v Gradcu na smrt obsodili, ker je umorila svojega otroka. — V Goričici pri Svincu je utonil neki drvar. Neki mož pa je blizu tam na planini zmrznil. Zdaj poleti! — Šola v Štebnu na Zili dobi od nemškega šulferajna nekaj grošev. Dober tek! — Deželna vlada je potrdila podružnico sv. Cirila in Metoda za Št. Janž v Rožni dolini. — Spomin sv. Cirila in Metoda obhajali so celovški rodoljubi 8. julija v cerkvi pri sv. Duhu. Ob 8. uri je bila sv. meša z blagoslovom, po sv. meši pa slovenska pridiga. Vernikov zbralo se je toliko, da je bila cerkev natlačeno polna. — Iz Apač se nam poroča, da so na delapust slovanskih blagovestnikov na tamošnji planini zakurili velik kres. Tudi streljanje in slovensko petje se je razlegalo po okolici. Na god sv. Cirila in Metoda so opravljali v Apačah slovesno službo Božjo svetnikoma v čast. — Gospodu župniku Lutmanu v Gorjah, ki se je v temni noči ponesrečil, se zdravje počasi vrača. Hvala Bogu! — V Beljaškej okolici je 1. julija pobila huda toča na daleč okrog poljske pridelke.

Na Kranjskem. Slovensko obrtno šolo za lesna dela dobijo v Ljubljani. — Mestna hranilnica v Ljubljani je dovoljena in bo v kratkem začela poslovati. Dobro! — Umrli je g. župnik Lesjak v Kostanjevici. — V Florjanski cerkvi v Ljubljani je angelj iz moyca padel med mašo z oltarja in napravil dosti škode. Sreča, da mašnika ni zadelo. — Na Rožniku so ukradli pušico iz cerkve. — Na ljubljanskem močvirju je pogorela Kapčeva hiša. —

Obesil se je pastir Šribar na Šrajbarjevem gradu. — V Moravčah je strela užgala skedenj; zgorelo je tudi nekaj živine. — Na Vrhpolji pri Vipavi se je obesil 16 leten kmečk fant. — V Bitnji je pogorelo šest pohištev. — Uravnava Bistrice in poprava savskih bregov pri Mojstrani se bode še letos pričela. Po zakonu z dne 6. junija t. l. so proračunjeni stroški za novi leseni most čez Savo 5000 gld., za zidani podporni jez ob Bistrice 1700 gld. in za zavarovanje Bistriških bregov 6000 gld. Do tična dela bode razpisal deželni odbor. — Toča pobila je 1. julija po Gorjah, na Bledu, okoli Kamnika in po Žetini v Javorski fari. Bilo je vse belo. Kakor se čuje, potokla je do malega vse nesrečnim ljudem.

Na Štajerskem. Mariborski pešpolk pride mesca septembra v Gradec. — Celjska in Šaleška čitalnica napravili ste v Velenji lepo veselico. — Rodoljubni notar g. Jur Detiček gre iz Gornjega Grada v Celje; notar Schwarzenberg pa iz Vranskega v Gornji Grad. — Tista dva tatova, ki sta okradla cerkev v Št. Petru pri Mariboru, dobila sta po 6 in 7 let težke ječe. — Pri sv. Antonu na Pohorju se je ponesrečil nek stari mož. — V Hrastniku je nekemu rudarju nogo zlomilo. — V Letuši pri Šoštanji je neki Korošec ubil svojega tovarša. Na Rečici so ga prijeli in pod ključ odpeljali. — Ulomili so neznani tatje v cerkev pri sv. Križu pod Ljutomerom, ter odnesli monštranco in kelih. Najsvetejše so na tla vrgli. Grozno! — V Ščavnici je utonil 27 leten orožnik (žandar). — Svojega otroka je zadušila neka ženska v Križevcih. Dobila je 4 leta ječe. — Modras pičil je Jamnikarco na Zavrhu pri Dobrni. Umrla pa ni. — Občni zbor družbe sv. Cirila in Metoda bo letos v Ptuj. — Konjski semenj v Marenbergu je bil letos prav živahen. — Cirilovo podružnico ustanovili so v Veliki Pirešici. — V Vitanji obhajali so sv. misijo č. iz družbe Jezusove: Doljak, Kos, Starč. Zadnji-krat so podobno pobožnost slavili tam leta 1854., vodil jo je takratnji škof Slomšek osebno. — Dne 29. junija je pri Skalalah vsled mrtvouda umrla blaga gospa Dovnikova; ravno se je bila pripravila za pot k sv. meši. — Gosp. Lutz, ki namerava iti v svojo domovino na Švajcarsko, je odložil načelnništvo kmetijske podružnice v Celji; novi načelnik je g. dr. Langer, odvetnik in grajšček. — Razstava v Celji bode, ker je tudi nazadnje povabljeni okraj Ljutomerski obljubil razstaviti tamošnje pridelke in prirastke, obsegala ves slovenski Štajer. — Na Dobrni je dne 22. junija strela zažgala Rebernikov hlev. Zgorela je tudi ena krava, ena prasica s prašiči, spravljen krma. Pogorelec je bil zavarovan. Tamošnji gostje-topličarji so njemu v korist priredili večerno zabavo, pri kateri je za onesrečenca preostalo 70 gld. — G. Potočnik, usnjar v Slovenjem Gradcu, je z voza stopivši padel in si zlomil roko.

Na Primorskem. Okrajno vodstvo državne železnice pride iz Pulja v Trst. — Trtna uš se je ugnjezdila tudi že v Vipavski dolini. Žalostno! — Otrok zadušil se je v Črnučah z ruto, ki so mu jo položili čez glavo, da bi ga muhe preveč ne nadlegovale. — V Trstu se je delavec Tomažič vlegel na železno cesto, da mu je vrat prerezalo. — V jadranskem morju vidijo mnogo morskih volkov. — V Podgradu so dobili brzobjavno postajo. —

Občini Škrbini pri Sežani so cesar podarili 200 gld. — Umrl je g. prof. M. Lazar v Gorici. Bil je blag mož in značajan narodnjak.

Po drugih deželah. V Meksiki je povodenj dve mesti pokončala; 1500 ljudi je utonilo. — Na Švedskem ste pogoreli dve mesti. Škode je 30 milijonov kron; 12.000 ljudi je brez strehe. — Pravijo, da hoče naš finančni minister tobak podražiti, ker tobakarji nočejo več smodek kaditi. Lanskega leta popuhali smo v Avstriji v zrak 77 milijonov in 265.872 gld. Vsaki den se je pokadilo 209.988 gld. — lep denar, kterega bi lahko za kaj koristnejšega porabili. Dokler toliko po nepotrebem zapravljamo, ne smemo tožiti o slabih časih. Slabe čase si večidel sami z nepotrebno potrato napravljamo. — Državni poslanec Hlavka je dal 200.000 gld., da se ustanovi češka akademija znanosti.

Duhovniške spremembe v Krški škofiji.

Č. g. Martin Šašl, konz. svet. in kapiteljski dekan v Gosposveti je potrjen za dekanjskega svetovalca Celovške dekanije. G. Franc Schaubach, farni oskrbnik v Skočidolu, je dobil faro Domačale. — Umrla sta gg. Wegscheider, župnik v Nemškem Šmihelu, dne 27. junija, in Jakob Ortner, kurat in zlatomešnik v Zwickenbergu, dne 3. julija.

Poziv!

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Pliberk in okolico priredi svoj

prvi občni zbor

15. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni g. J. Miklavca v Šmihelu.

Dnevni red:

1. Pozdrav predsednikov.
2. Poročilo odbora.
3. Volitev odbora.
4. Posamezni nasveti in predlogi.

Po zborovanju petje in govori.

Na obilo vdeležbo vabi

odbor.

Darovi: Za „Marijanišče“ kmetica na Vratah po prejšnjem g. župniku J. Vidovicu 10 gld.

Loterijske srečke od 7. julija.

Gradec	15	44	1	45	70
Dunaj	61	70	84	90	5

Tržno poročilo.

V Celoveu je biren:		Sladko seno . . .	2 gld. 60 kr.
pšenica po . . .	5 gld. 10 kr.	kislo	1 " 80 "
rž	3 " 50 "	slama	1 " 70 "
ječmen	3 " 50 "	meterski cent (100 kil).	
oves	2 " 30 "	Frišen špeh kl. —	gld. 70 kr.
hejda	3 " 30 "	maslo	1 " — "
turšica	3 " 70 "	mast	— " 75 "
pšeno	5 " 50 "	Navadni voli	100—140 gld.
proso	5 " 20 "	pitani voli . . .	130—170 "
grah	— " — "	junci	65—100 "
repica	— " 90 "	krave	70—120 "
fižol, rudeči . .	6 " 60 "	junice	45—60 "
		prešički	6—14 "

Oglasila.

Lepa kmetija pol ure od Vrbskega jezera, blizu tam, kjer pojde Franc-Jožefova cesta mimo, ki ima zloženih 83 oralov, in sicer 45 oralov lepega lesa in paše, pa 38 oralov njiv in travnikov, je dober kup na prodaj, ker se gospodar preseli, pa le proti gotovi plači. Ima dve hiši, dva hleva za 30—40 repov živine, američansko ledenico, 3 vodnjake, 3 konje, 18 goved, 10 ovc in 12 svinj. Dosti letošnje krme, poljedelske stroje in drugo orodje. Ker so kopeli in letovišča na jezeru blizu, se vsaka reč lahko prodá. — Več pové g. **F. Mussi**, trgovec v Celovcu, Burggasse, ali pa v Poračah villa Mussi.

Velika kmetija blizu Vrbskega jezera, 70 oralov sveta v enem kosu, 24 oralov gojzda, 18 oralov njiv, 18 oralov travnikov, 10 oralov paše, lepo ograjene, lepa nova hiša, skedenj, hišno orodje itd. je na prodaj zavolj bolehnosti gospodarja. Les v gori je vreden najmenj 2000 gld. Če treba, se prodá tudi živina. Cena 8000 gld. — 4000 gld. se mora precej izplačati, — brez živine in orodja. Pri hiši je tudi gostilnica. Zavolj bližnjega jezera se vsi pridelki lahko prodajo. Več pové vredništvo „Mira“.

Andrej Einspieler-jevo podobo,
40 ctm. široko in 50 ctm. visoko, na karton
krasno izdelano,

oskrbuje p. n. naročiteljem iz prijaznosti do gospoda založnika po **55 kr.** iztis Vekoslav Legat, poslovodja tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu.

Hranilnica in posojilnica v Spodnjem Dravbregu

posluje vsaki petek od 1. do 6. ure popoldne v hiši g. Rabiča. Za uloge daje $4\frac{1}{2}\%$, od posojil jemlje $5\frac{1}{2}\%$ obresti. Posojilo dobi le zadružnik (ki je uplačal delež za 10 gld.). Vsak zavedni Slovenec na spodnjem Koroškem naj bi podpiral ta narodni zavod!

Za odbor:

Dragotin Rous, kaplan,
kot načelnik.

Red za točenje (Schank-Ordnung)

za županstva na Koroškem,
natisnjen v obeh deželnih jezikih (nemško-slovenski) in na željo nekterih občinskih zastopov založen, dobiva se (po 10 kr. iztis) v tiskarni družbe sv. Mohora v Celovcu.

Farovsko vino, l. 1887, po 12 kr. liter, je na prodaj. Več se izve v administraciji „Mira“.

Za 10 kr. liter

se dobi naravno štajersko vino; najboljša in najcenejša pijača za delavce na polju. Več pové Ivan Kozine, kaplan pri sv. Križu, pošta Slatina (Sauerbrunn).

Franc Sadnikar,
trgovec z železjem v Celovcu
(Burggasse šte. 7.)

priporoča po najnižjih cenah grobne križe, trpežno pozlačene v raznih velikostih. Raznovrstno železo, kovane šinje za kola, podvozi, puše za kola, žlajfe, cokle, sploh železo razne debelosti in širokosti za vsako potrebo. Lopate, krampe, motike, sekire, capine. Žage z najboljšega jekla. Pile za žage, razna orodja za hišo in rokodelce. Kovanja za okna in vrata. Kovane in čevčnaste žblje. Raznovrstna kuhinjska posoda z vlitega in kovanega železa. Strelovode (Blitzableiter) v ognju pozlačene. K žetvi opozarjam posebno na sloveče bistriške srpe in prave Bergamaške kamene.

Ob enem naznanjam, da sem se sedaj preselil v novo prodajalnico **Burggasse šte. 7,** nasproti prejšnji, ter se slavnemu občinstvu za nadaljno naklonjenost uljudno priporočam. Potrudil se bodem, vsakega kupovalca pošteno in najboljše postreči.

Pozor!

Ker imam še nekoliko knjig „Lira in Cvetje“, spisanih od prof. Zakrajška, ktere je založil ranjki moj soprug, bi rada prodala po znižani ceni in sicer namesto 60 kr. zvezek, po 30 kr. Pesmi g. Gregoriča zvezek po 20 kr. franko na dom.

Katarina vdova Dolinar.

Trst, Via Ferriera 14.

Podpisani naznanjam, da hočem vstreči mnogim izrečnim prošnjam, in da hočem boljše sprejemati v Doberlivesi vsako nedeljo od 10. ure dopoldne naprej.

Dr. Adolf Samitz,

okrajni, fužinski in občinski zdravnik, dosluženi sekundarni zdravnik štajerske deželne blaznice v Feldhofu, dosl. višji zdravnik e. k. deželne brambe, v Guštanju (Gutenstein) na Koroškem.